

Formanden: Derefter sættes under Forhandling Udvalgets Ændringsforslag til den 16de Antegnelsespost, ligeledes vedkommende Pensionsvæsenet, i Forbindelse med selve Antegnelsesposten.

Ordføreren: Forholdet er her aldeles det samme som ved det nys afgjorte Punkt, og Udvalget antager derfor, at de samme Præmisseser maa føre til den samme Conclusion.

Da ellers Ingen ønskede at yttre sig, sættes Forslag af Udvalget:

Finantsministeriet. Pensionsvæsenet 16. at Ordene: „3 Rd. 94 § og 3 Rd. 84 § blive at tage til Indtægt i næste Regnskabsudgaae, og i deres Sted sættes: „Statskassens Ret med Hensyn til de omhandlede 3 Rd. 94 § og 3 Rd. 84 § forbeholdes.“ under Afstemning, og vedtoges eenstemmigt med 36 Stemmer.

Formanden: Jeg skal derefter sætte de af Finantsministeren stillede Ændringsforslag til Slutningsindstillingen under Forhandling.

Finantsministeren: Jeg har ved Sagens tidligere Behandling udtalt mig saa bestemt om Regeringens Stilling til denne Slutningsindstilling, at jeg ikke finder det fornødent dertil at knytte yderligere Bemærkninger. Jeg har i den principale Indstilling stræbt at træffe en Affattelse, der, efter hvad jeg maatte antage, havde størst Sandsynlighed for at finde Tilslutning hos Thinget. For det Tilfælde, at der skulde være Betænkelighed med Hensyn til den foreslaaede Form, har jeg dog ikke troet at burde undlade subsidiært at indstille, at Slutningsindstillingen maatte bortfalde, hvorved Sagen da bliver holdt aldeles paa det samme Punkt, som ved den sidste Afgjorelse.

Ordføreren: Det her foreliggende Spørgsmaal faaer sin hele Betydning ved selve Motiveringens. Jeg troer, at fra Udvalgets Side ere de Betænkeligheder fuldstændigt gjendrevne, der fra enkelte Sider bleve yttrede ved Sagens første Behandling. Naar det saaledes er yttret, at det er „Rigsdagen“, der skulde

udtale sig, da er det gjort gjældende og har fundet fuld Anerkjendelse, at det er kun under Forudsætning af, at Folkethinget tiltræder Indstillingen, at man har sagt „Rigsdagen“, og at under den modsatte Forudsætning det Hele maatte falde bort, da Beslutningen kun har Gyldighed som Rigsdagsbeslutning, naar det Same vedtages af begge Thing. Der er dernæst gjort opmærksom paa allerede strax baade i den trykte Udvalgsbetænkning og under Forhandlingerne, at den eneste Betænkelighed, der kunde synes at frembyde sig, nemlig at Rigsdagen derved kunde træde Hans Majestæts Prærogativ for nær, formeentlig fuldstændigt er afværget derved, at Rigsdagen kun meddeler den foreslaaede Decharge for sit Vedkommende. Jeg maa tilstaae, at jeg under de foresgaaende Forhandlinger ikke forstod, hvad det var, der hos Regeringen i saa Henseende kunde vække Betænkelighed. Jeg kunde godt have forstaaet, hvis man havde udstedt Decharge i det Hele taget, at Ministeriet da kunde og identivul burde være opmærksom paa, at derved kunde Kongens Ret være traadt for nær; men det maa falde bort, naar det udtrykkelig indskrænker sig til, at „Rigsdagen udtaler det for sit Vedkommende“; og ligesom Sagen kan udtale det paa Rigsdagens Vegne uden Rigsdagen selv, saaledes er denne vist ogsaa utvivlsomt dertil berettiget. Det var først ved den høitærede Premierministers Udtalelser, at der i saa Henseende gik et Lys op for mig, idet han formeente, at der i dette Udtryk laae et underordnet Forhold for Regeringen. Det vilde have været overordentligt smagløst og meget lidet stemmende til den hele Situation, som Rigsdagen indtager i dette Tilfælde, hvis Udvalget havde sat sig paa den høie Hest, hvis det havde gjort nogen Superioritet gjældende, ikke blot paa en anstødelig Maade, men endog saa kun ladet den skarpt fremtræde. Men paa den anden Side er det ogsaa ganske klart, at den rette Opfattelse af hele dette Forhold er, efter min Overbeviisning, hvilken jeg ogsaa troer hele Udvalget deler, den, at Rigsdagen ikke kan ansee sig berettiget til at fratage den rette Consequens af den ved Grundloven anviste Stilling. Det er karakteristisk, at den høitærede Finantsminister ved